Vi har lige mødt seks danskere. Seks forskellige danskere. Ved første øjekast virker de endda meget forskellige. Mænd - kvinder - fra forskellige dele af landet. Forskellig baggrund. Forskellig uddannelse. Og der går med garanti forskellige beløb ind på deres lønkonto sidst på måneden.

Per, Kenn, Ruth, Hanne, Marlene og Ömer er som fælledstillidsmand, direktører, sosu-assistent, sælger og revisor forskellige. På samme måde, som alle danskere er det. Og så alligevel. De har én ting til fælles ud over det det rødbedefarvede pas. De har ønsket om at passe på Danmark til fælles. De bidrager hver i sær til at gøre Danmark til et godt og velstående land: De arbejder!

På den måde er de et godt billede på alle de danskerne, der hver dag investerer tid, engagement, hænder og hoved på deres arbejdsplads. Danskere som går på arbejde, og som nyder anerkendelse og respekt for den indsats, de lægger for dagen.

Og det er berigende at arbejde. Gode kolleger, spændende opgaver, nye oplevelser, følelsen af at kunne tage vare på sig selv. Men er det sjovt? - Ikke altid. Når vækkeuret ringer alt for tidligt på de morgener, hvor det er så mørkt, at det skærer i øjnene, når man tænder lyset. Når man skal trodse det triste vejr for at sidde i kø på motorvejen eller sammenklemt i toget. Når man er våd inden man har nået at låse cyklen op. Når tingene spidser til og man har svært ved at hente børnene, inden daginstitutionen lukker. Så kan det godt føles surt.

Men vi gør det alligevel. Står op og går på arbejde. Og vi har brug for flere, der gør det. For det er dem, der ikke ignorerer vækkeuret, lever med køen og håndterer stresset med at nå at hente børnene, der skaber muligheden for, at vi alle sammen kan leve i et land, hvor de syge kan blive behandlet, børnene passet og de svageste hjulpet. Det er med andre ord deres fortjeneste, at vi kan have et velfærdssamfund.

Derfor er det så vigtigt, at vi husker at skønne på dem. På dem alle sammen. Om de arbejder på en byggeplads eller i en bank. I en børnehave eller på en boreplatform. Som selvstændig landmand eller ansat på et slagteri. For alle får de det danske samfund til at hænge sammen - og det hele hænger sammen: Uden bankforretninger, intet nybyggeri. Uden børnehaver, higen mor i banken og far på Nordsøen. Uden landmænd, intet slagteri.

Derfor sætter vi i Venstre ikke kunstige skel mellem selvstændige og lønmodtagere, mellem arbejdere og akademikere, mellem offentlige og private ansatte. I Venstre hylder vi hver enkelt dansker, der passer sit job. Vi tager deres parti. Vi er deres parti!

Men der er for få af dem. I dag er under halvdelen af alle danskere i arbejde. Mere end 800.000 voksne er på overførselsindkomst. Og nej, jeg taler ikke om folkepensionister og studerende. Jeg taler om en ud af fem i den arbejdsdygtige alder.

Det er - for at sige det lige ud - i længden ikke holdbart. Det binder alt for mange skattekroner til overførsler. Penge, der i ideelt set kunne bruges bedre:

På investeringer i fremtiden: Forskning, uddannelse, infrastruktur.

På investeringer i private, danske arbejdspladser: Færre byrder på danske virksomheder.

På investeringer i kollektiv velfærd: Sygehuse, plejehjem.

På investeringer i den nære velfærd: Skatte- og afgiftslettelser, så den enkelte familie far større økonomisk frihed og råderum.

Derfor skal vi have kæmpet os helt fri af krisen, få sat gang i væksten og få optimismen tilbage.

Men vi skal mere end det. Vi skal have skabt endnu flere danske arbejdspladser, så vi kan få flere ud på arbejdsmarkedet.

Og vi skal ikke kun gøre det for pengenes skyld, selvom de er vigtige. Ikke i sig selv, men på grund af det, man kan gøre med pengene. Fordi velstand er forudsætningen for velfærd. Fordi et Danmark, der glider ned ad de internationale ranglister, bliver et relativt fattigere Danmark, hvor vi over tid ikke kan få de samme tilbud - ny teknologi, sublim sundhedsbehandling, bedre uddannelser - som i de lande, der løber fra os. Men heller ikke kun derfor... Nok så meget skal vi gøre det, fordi det har en helt selvstændig værdi for hvert enkelt menneske at stå op, gå på arbejde og blive belønnet for det. Det har en værdi at blive respekteret for sine evner. En værdi at tage vare på sig selv, hvis man kan. En værdi at være et godt eksempel for sine børn og sine nærmeste. At yde det, man kan.

Så vi betaler ikke kun en økonomisk pris, men så sandelig også en menneskelig pris, ved at sætte så mange mennesker uden for arbejdsfællesskabet. Det kan - og skal - vi gøre bedre. Meget bedre.

Vi kan jo lade os inspirere af Sverige.

For et par uger siden havde jeg besøg af min tidligere kollega, Sveriges finansminister, Anders Borg, for at diskutere de udfordringer, den berømte skandinaviske velfærdsmodel står over for efter finanskrisen. Vi så ret ens på tingene.

Vi er begge vokset op i velfærdssamfundet og vi holder begge af det. Elsker den ordentlighed og sammenhængskraft, der kendetegner både Sverige og Danmark. Kombinationen af selvstændighed og fællesskab, som er helt unik: Mennesker, der kan tænke selv, men ikke er sig selv nok. Retten til uddannelse, sundhedsbehandling, ældreomsorg. Kønnenes ligestilling. Tolerancen over for anderledes tænkende. Mulighederne, som er der, hvis man tør gribe ud efter dem. - Alt det, som I tit har hørt mig sammenfatte i: ”Danmark er et godt land - ikke et perfekt land, men blandt de bedste, der findes." Og jeg er sikker på, at Anders

siger det samme om Sverige.
Og på i hvert fald ét punkt har han faktisk mere at have det i, end jeg har, for Sverige har været bedre til at flytte mennesker fra det, han kalder uden-for-skabet til fællesskabet. Fra passiv forsørgelse til aktiv selvforsørgelse. Kunne vi på det punkt spille lige op med svenskerne, ville vi have omkring 1/4 mio. færre danskere placeret på overførsler. Ikke over 800.000. men ”kun” godt ½ million. Ikke hver femte voksen, men ”kun’’ hver sjette. Og helt ærligt, når svenskerne kan, kan vi gså.
Jeg er glad for at leve i et land, hvor vi har råd til at tage hånd om dem, der ikke kan arbejde - på grund af sygdom eller handicap. Det er en del af den uskrevne kontrakt, vi danskere har med hinanden. En kontrakt, vi aldrig må bryde eller give køb på. Men jeg vil være endnu gladere, hvis
alle de, der kan, far mulighed for at bidrage til fællesskabet med det, de kan. Det vil ikke bare gøre deres liv rigere. Det vil gøre Danmark rigere.
I sidste ende er det et spørgsmål om velfærd. Den helt nære velfærd.
Når vi taler om velfærd, er det jo ofte den kollektive velfærd. Det vi bruger hinandens skattekroner på. Men velfærd handler også om det nære. At man selv kan forsørge sin familie. At man har råd til bil og bolig. At man kan betale sine regninger.
Derfor skal vi have flere danskere i arbejde. For velfærdens skyld. Derfor skal vi sikre flere danske, private arbejdspladser. For velfærdens skyld. Derfor er det lige nu og her vigtigere at investere i danske arbejdspladser end at lade verdens største offentlige sektor blive endnu større. For velfærdens skyld.
For jeg ved.
I ved.
Og danskerne ved, at den helt nære velfærd måske i virkeligheden er det, der betyder mest.
Forleden så jeg en annonce på forsiden af MetroXpress.
(Na)ucz sie jqzyka dunskiego i zo(s)tan kierowcq autobusu
Det skulle være polsk. Og så ved vi jo alle sammen, hvad betyder... Lær dansk og bliv buschauffør!
Annoncen er indrykket af det danske firma UCplus, som lever af at uddanne bus- og lastbilchauffører. Annoncen henvender sig til polakker, som allerede arbejder i Danmark, og som ved at lære vores sprog kan få et bedre lønnet arbejde efter dansk overenskomst.
Og annoncen virker.
10-20 polakker i Danmark henvender sig hver måned for at lære dansk hos UCplus. Ofte er der tale om personer, der i forvejen arbejder som avisbude, opvaskere eller rengøringsassistenter, men som har mod på at ville noget mere. Personer, som vil uddanne sig for at køre bus eller blive chauffør hos en vognmand.
Lad mig gøre en ting helt klar. Jeg har intet mod polakker. Heller ikke, når de kører bus eller lastbil. Jeg har faktisk en mægtig respekt for mennesker, der med flid og gå-på-mod giver sig i kast med dansk grammatik for at sikre dem selv og deres nære en bedre velfærd end den, de kunne få i deres hjemland.
Og jeg ved godt, at UCplus også uddanner danskere. Men derfor kan jeg alligevel godt fa øje på paradokset: At vi på en og samme tid har et stigende antal kontanthjælpsmodtagere, klar til arbejde, og et stigende antal østeuropæere i arbejde.
Siden krisen ramte Danmark er antallet af arbejdsmarkedsparate kontanthjælpsmodtagere steget fra
27.000 til 47.000.I samme periode er antallet af østeuropæere i arbejde næsten fordoblet fra godt
27.000 til næsten 49.000 i dag. Antallet af udlændinge fra de baltiske lande er fordoblet, antallet af rumænere er mere end tredoblet, og der er kommet godt 5.000 flere polakker.
Vi har på den ene side altså 47.000 kontanthjælpsmodtagere, der bør være klar til at tage et job. Og på den anden side 49.000 østeuropæere, der er i arbejde. Tænk, hvis de kunne bytte plads.
Jeg ved godt, at vi har brug for mere vækst. Jeg ved godt, at vi har brug for flere arbejdspladser. Men jeg ved også, at der allerede nu - stemningsskifte eller ej - dag for dag ansættes udenlandsk arbejdskraft i stillinger, som i princippet kunne være besat af en dansker.
Når det så alligevel ikke sker, er en af grundene, at gevinsten for tit er for lille. For for mange mennesker på overførselsindkomst er gevinsten ved at kæmpe sig ind på arbejdsmarkedet - stå op, smøre madpakke og køre på arbejde - beskeden eller lige frem negativ.
330.000 danskere har ikke noget nævneværdigt ud af at gå på arbejde.
57.000 danskere har mindre end 1.000 kr. om måneden ud af at gå på arbejde.
Flere end 14.000 danskere betaler direkte penge for at gå på arbejde.
Kæmpe respekt for dem alle, men lad os være ærlige: Det er da ikke rimeligt. Det er ikke holdbart. Det skal da kunne betale sig at

arbejde!
Og lad os da sige det lige ud: Er der ingen gevinst ved at tage et arbejde - også til mindsteløn - så er der da nogle, der vil lade være. Enten fordi motivationen smuldrer - eller simpelthen, fordi de ikke har råd.
Når man som kontanthjælpsmodtager uden børn har mulighed for at henvende sig til kommunen og få dækket sin husleje inkl. varmeudgifter for alt over 2.750 kroner - ja, så er det da klart, at man ikke har den stærkeste, økonomiske tilskyndelse til at tage et arbejde og så opleve, at den ekstraordinære støtte til husleje forsvinder.
Når regeringen har revet kontanthjælpsloftet ned med den konsekvens, at den ene i en kontanthjælpsfamilie skal finde et job til 35.000 kr. om måneden for at familien får bare 1.000 kroner mere til rådighed - ja, så er det da klart, at man ikke har den stærkeste, økonomiske tilskyndelse til at tage job som SoSu-assistent til knap 27.000 kr. om måneden eller som ufaglært arbejdsmand til godt 23.000 kr. om måneden.
Det er vi simpelthen nødt til at lave om på. Ellers efterlader vi alt for mange uden for arbejdsmarkedet. Ellers gør vi grin med det arbejdende folk.
Derfor har vi brug for en det-skal-da-kunne-betale-sig-at-arbejde-reform. Lad os kalde det en JobReform. Måske jeg lige så godt kan kalde det JobReform2015, for vi skal rimeligvis på den anden side af et folketingsvalg, før den kan gennemføres. Men så skal vi også gøre det!
JobReform2015 har to hovedelementer:
For det første et nyt, moderne kontanthjælpsloft.
For det andet en målrettet lettelse af skatten på lave arbejdsindkomster.
Et nyt, moderne kontanthjælpsloft skal fastsætte et loft over, hvor meget man kan modtage i offentlige ydelser. Ud over kontanthjælpen kan der eksempelvis være tale om boligsikring, særlig støtte, børnecheck, børnetilskud og en række enkeltydelser.
I dag er der tusindvis af kontanthjælpsmodtagere, som modtager mere end hvad der svarer til en lønindkomst på 250.000 kr. i samlede ydelser fra det offentlige. Det 30.000 kroner mere end mange butiksansatte. Det er ikke rimeligt.
Det var en fejl, at regeringen rev kontanthjælpsloftet ned. Det skal vi have genindført i en ny, moderne form.
Og hver en krone, vi sparer på et nyt, moderne kontanthjælpsloft, skal bruges til at sænke skatten for de laveste indkomster. Og hvis vi kan finde flere, skal vi gøre mere.
På den måde gør vi gevinsten ved at tage et arbejde - også et på et lavlønsområde - større. Det er der brug for. Og så er det i øvrigt slet ingen ny og fremmed tanke for Venstre.
Det var præcis derfor, vi i 2004 - mod Socialdemokratiets og SF's stemmer - opfandt beskæftigelsesfradraget for at gøre det mere økonomisk fordelagtigt at arbejde frem for ikke at arbejde. Også på det punkt har de siden taget vores politik til sig - bedre sent end aldrig - men vi skal videre: Forskellen på at arbejde og ikke at arbejde skal være større.
Betyder det, at jeg er imod andre former for skattelettelser. I toppen f.eks.? Nej. Men det betyder, at noget er vigtigere end noget andet. Og ser vi nøgtern på Danmarks udfordringer, så er det lige nu vigtigere at sikre, at det overhovedet kan betale sig at arbejde for folk med små lønninger - end det er at skabe tilskyndelse til, at folk med større lønninger arbejder mere.
For hver gang vi flytter en kontanthjælpsmodtager fra kontanthjælp til arbejde, tjener vi alle sammen ca. 175.000 kr. Og flytter vi 5.000, så er det næsten én mia. kr.
Derfor skal vi have en JobReform. Et nyt, moderne kontanthjælpsloft og målrettede skattelettelser til folk med små arbejdsindkomster, så det kan betale sig at arbejde.
For jeg ved.
I ved.
Danskerne ved, at det er urimeligt, hvis det ikke kan betale sig at arbejde!
Jeg ved jo godt, at vi ikke kommer igennem med en JobReform med den nuværende regering. Det kræver en ny regering, og lad mig gøre det klart. Det vil være helt centralt for en ny Venstre-ledet regering, at vi genskaber rimeligheden for de tusindvis af danskere, som går på arbejde, selvom det ikke lønner sig.
I mellemtiden bruger vi vores kræfter på at sikre, at Danmark er i den bedst mulige form, når vi forhåbentlig får nøglerne retur.
Derfor glæder vi os i Venstre over, at boligmarkedet er i bedring, at forbrugertilliden er på vej op, at antallet af konkurser falder. At der er små, men positive tegn på, at krisen er ved at slippe sit tag i
os.
Det skyldes først og fremmest de internationale konjunkturer, men selvfølgelig også, at der har været ført en grundlæggende sund økonomisk politik op til og under krisen. Og - ret skal være ret - også siden folketingsvalget har der været pænt styr på den del.
Det er jo heller ikke så mærkeligt. For grundstenen i Danmarks sunde, offentlige finanser er jo lagt af Venstre: Dagpengereformen.

Efterlønsreformen. Alt det, der skulle rulles tilbage, hvis andre kom til, men som står endnu. Og siden er der lagt sten på sten: Skattereform, kontanthjælpsreform, SU- reform, førtidspensionsreform, vækstpakke. Hver gang med Venstres aktive medvirken. Og hver gang med det resultat, at reformerne er blevet større og mere effektfulde.

Da jeg afleverede nøglerne til Statsministeriet besluttede jeg mig nemlig for, at vi ikke skulle følge andres dårlige eksempel og bare sige nej, nej, nej. Vi ville være en konstruktiv og konsekvent opposition. Vi ville ikke lade politisk taktik forhindre, at vi tog ansvar, hvor det gav mening. Hvor vi gjorde Danmark stærkere. Og jeg kan i dag - med stolthed - sige, at vi har levet op til vores ord. Venstre har medvirket i alle aftaler, der har trukket Danmark i den rigtige retning!

Vi ville gerne have mere tempo. Dybere reformer, større effekt. For Danmark er udfordret - også når krisen slipper sit tag i os. Men vi har trukket i den rigtige retning. Og det vil vi blive ved med. For man kan regne med Venstre. Om vi er i regering eller opposition. Vi tager ansvaret på os.

Så ja, statsministeren kan måske have en pointe i, at blokpolitikken er død. Det skyldes i så fald kun én ting: For første gang i 10 år har Danmark en ansvarlig opposition!

Lad os håbe, at det danner skole, når rollerne på et tidspunkt byttes. Og det gør de jo. Det er demokratiets grundvilkår. I ved: Nøglerne er kun til låns..

Og indtil vi låner nøglerne tilbage, er vores budskab til regeringen helt enkelt. Vi er klar. Klar til at ruste Danmark til fremtiden.

Vi er klar til en finanslovsaftale, som fremrykker forårets vækstaftale, så virksomhederne kan få glæde af de skatte- og afgiftslettelser, som vi aftalte med regeringen i forårets vækstaftale, men som først skal træde i kraft i 2015. Der er rum i økonomien. Pengene er der. Det er kun et spørgsmål om regeringens vilje.

Vi er klar til ambitiøs erhvervskolereform, så vi får prestigen ved at gå håndværkervejen tilbage. Unges kvalifikationer på erhvervsskolerne skal op, så vi fortsat kan have industriarbejdspladser i Danmark. Uden dygtig faglig arbejdskraft, ingen produktion. Så enkelt er det.

Hvad enten jeg taler med arbejdsgiverne, de faglærte eller deres formand så fornemmer jeg, at de deler vores ønsker til en reform:

Vi skal have differentierede optagelseskrav - dog minimum bestået dansk og matematik.

Vi skal have fag med højere faglige niveau, der kan stimulere de dygtige elever

Vi skal tilbyde bedre adgangsveje til videregående uddannelse efter en erhvervsuddannelse.

Før sommer afviste regeringens vores forslag om, at dansk og matematik skal være bestået, før man kan afslutte folkeskolen. Nu har de lagt sig fladt ned og foreslår selv adgangskrav på erhvervsuddannelserne, så mon ikke viljen er der...? Vi har den i hvert fald, så der bør være en god prognose for en bred aftale om erhvervsuddannelserne senere på efteråret.

Vil det så løse alle vores udfordringer med at uddanne fremtidens danske unge til at kunne tage konkurrence op med deres jævnaldrende i de lande, vi kæmper med og mod? Det tror jeg desværre ikke. Næste naturlige skridt er derfor, at vi kigger på ungdomsuddannelserne under ét. Vi skal fjerne omveje og blindgyder, og skabe flere genveje for de unge. Det kan man ikke gøre ved at kigge på hver enkelt uddannelse én for én. Nej, der er brug for en samlet ungdomsuddannelsesreform, som én gang for alle nytænker og løfter ungdomsuddannelserne, så vi sikrer, at flest muligt unge får en god uddannelse, som de kan bygge videre på i resten af deres liv.

Vi er klar.

Vi er klar til en beskæftigelsesreform, så vi bruger pengene, der hvor de gør størst gavn. Derfor skal vi kaste et kritisk blik på vores beskæftigelsessystem. Vi bruger for mange penge på bureaukrati, nyttesløse kurser og kontrol. Det kan vi gøre både bedre og billigere.

Det skal blandt andet ske ved færre og bedre jobcentre. Ved at fravælge de uddannelsestilbud, som ikke fører til job. Og ved at øge konkurrencen, når det handler om at få den ledige tilbage i arbejde. Derfor har vi forslået, at den arbejdsløse frit kan vælge den a-kasse, det vikarbureau eller jobcenter, som er bedst til at formidle et arbejde.

Og der er penge at hente. Vores beskæftigelsessystem er dobbelt så dyrt som gennemsnittet i OECD og en tredjedel dyrere end det svenske. Derfor foreslår vi en besparelse på 1½ mia. kr. næste år som i stedet kan investeres direkte i private, danske arbejdspladser. Det er den kloge måde at bruge pengene på: Mindre på administration af arbejdsløshed - mere på arbejdspladser!

Budskabet fra Venstres landsmøde er derfor klart, enkelt og velment. Regeringen er ikke tvunget til at gentage de seneste års sæsonudsving, hvor den laver reformer med os om foråret og vander effekten ud med Enhedslisten om efteråret. Drop Enhedslisten - og invester i stedet i flere danske arbejdspladser sammen med os. Vi er klar!

Det er vi også til kommunevalget. Fællestillidsmanden fra Amagerværket, Per, som vi mødte i filmen, er sammen med næsten 2.000 andre Venstre-kandidater klar til farve Danmarkskortet mere blåt, mindre rødt, den 19. november.

For farven gør en forskel.

Igen i år har Dansk Industri undersøgt erhvervsklimaet i Danmarks kommuner, og Venstre-ledede kommuner ligger helt i top. Blandt de ti bedste kommuner har syv en Venstre-borgmester. Blandt de ti dårligste har otte en socialdemokratisk borgmester. Kampen om at være Danmarks bedste erhvervskommune stod igen-igen mellem Carsten Kissmeyer i Ikast-Brande Kommune og Lars Krarup i Herning. Og årets højdespringer er også en Venstre-kommune, nemlig Niels Horups Solrød. Det kan vi godt være stolte over!
Det betyder altså noget, hvem befolkningen betror borgmesterkæden. Danmark har brug for flere borgmestre, der kan tiltrække virksomheder, drive kommunen effektivt, sikre kvalitet og frit valg, faglighed i folkeskolen og anstændighed i ældreomsorg. Det er en svær opgave, når tiden kræver, at man ikke bare kan bruge flere penge. Men præcis derfor skal man sætte en Venstremand eller Venstrekvinde til det. For helt ærligt. Var det let, så kunne man jo bare overlade det til en Socialdemokrat-
Valget den 19. november er først og fremmest et lokalt valg. Men i bund og grund handler det alle steder om det samme. Tillid! Hvem kan man stole på? Hvem har de mest troværdige bud på, hvordan borgerne får en tryg hverdag, hvad enten de har brug for en værdig ældrepleje, kvalitet i børnepasningen, fagligt stærk folkeskole eller et effektivt sundhedsvæsen.
Og her står Venstre stærkt. Man kan stole på os. Vi siger ikke én ting før valget, og noget andet efter. Vi er partiet, der tør tænke nyt, men altid har borgeren i centrum. Vi forandrer ikke bare for at forandre og vi bevarer ikke bare for at bevare. Vi har ikke et dogmatisk syn på offentligt eller privat. Vi tør gå nye veje.
Og vores fortælling er troværdig.
Da jeg blev sundhedsminister, lavede vi en omfattende sundhedsreform. Ventelisterne skulle ned, og danskerne skulle have et frit sygehusvalg. Derfor nedlagde vi amterne og satte patienterne før systemet. Og resultatet udeblev ikke. Op gennem VK-regeringens levetid steg produktiviteten på vores sygehuse med 21 procent. Hvor man for en bestemt pose penge kunne behandle 100 patienter i 2003, kunne man for de samme penge behandle 121 patienter, da vi overlod regeringsansvaret i 2011.
Se, det er den tankegang, vi skal videreføre. Vi skal ikke bare kaste flere penge efter verdens største offentlige sektor. Nej, vi skal i stedet bruge pengene på at investere i danske arbejdspladser, så vi fortsat har råd til vores velfærd. Men vi skal gøre det uden at gå på kompromis med kvaliteten.
Og akkurat af den grund giver den aktuelle debat om præcis hvor mange offentlige ansatte, der som følge af Venstres udgiftsstop vil være i 2020, ikke megen mening. Myterne står jo ellers i kø. Man må forstå, at der ingen grænser er for, hvor mange tusinder, der skal fyres, hvis vi kommer til - hvis man ukritisk lytter til socialdemokraternes regnedrenge i Arbejderbevægelsens Erhvervsråd. Og det er jo virkelig nogen, der kan regne. I hvert fald regne ud, hvad der giver mest propaganda pr. regneark. De beregnede jo både Fair Løsning og Fair Forandring. Alt kunne løses på 12 minutter og så var der pludselig to lærere i alle klasselokaler, dagligt bad i ældreomsorgen og tusinder af nye, offentlige ansatte. 12 minutter. Så længe tror jeg ikke engang at de nyslåede ministre sad i det sorte tåm, før Finansministeriets økonomer havde overbevist dem om, at det regnestykke vist ikke hang sammen.
I virkeligheden er jo det ret enkelt. Udgiftsstoppet betyder, at det offentlige forbrug kan vokse med løn- og prisstigningerne. At man dag for dag, uge for uge, måned for måned, år for år kan købe de
samme varer, tjenesteydelser og have det samme antal offentlige ansatte. Vil man så det? Selvfølgelig vil man ikke det.
Tingene står jo ikke stille. Hvis en kommune vælger at lade en privat virksomhed stå for vedligeholdelsen af de grønne områder, som Martin Damm har besluttet i Kalundborg Kommune. Eller hvis en kommune lader sig inspirere af Søren Kjærsgaard i Holbæk, som med SF's stemmer har overladt driften af et helt plejehjem til virksomheden Forenede Care. Eller hvis et plejehjem lader sig inspirere af Tina French og Aalborg Kommune og investerer i nye lifte, så der ikke længere skal to sosu-assistenter til at hjælpe den ældre ud af sengen. Ja, så betyder det - alt andet lige - færre offentlige ansatte, men det betyder jo ikke en dårligere service for borgerne. Nok snarere tværtimod.
Forbød vi i morgen privat ambulancekørsel, så skulle der fyres i Falck og ansættes i regionerne. Ja, så ville vi få en del flere offentlige ansatte, men det ville jo ikke betyde en bedre sygetransport for patienterne. Nok snarere tværtimod.
Det giver ikke mening kun at regne kvalitet i antal offentlige ansatte. Og det giver da slet ingen mening at bestemme antallet af medarbejdere fra Christiansborg. Det skal da klares lokalt.
Og derfor kan hverken jeg - eller statsministeren for den sags skyld - sige præcis, hvor mange offentlige ansatte vi har i 2020. Havde I spurgt hende sidste år, havde hun helt sikkert heller ikke sagt, at der ville blive 9.100 færre på ét år! Det var vist ikke lige det, hun gik til valg på.
Men hende om det. Vi går ikke til valg på en garanti om et bestemt antal offentlige ansatte. To ting betyder for alvor noget for os:
For det første: Der skal være et arbejde til flest mulig danskere - uanset om lønsedlen kommer fra en offentlig eller fra en privat virksomhed..
For det andet: Kvaliteten af den offentlige service skal være i top. Og den måles på resultatet - ikke på, hvad det har kostet at yde den.

Det er de to helt centrale ting. Og i den sammenhæng er udgiftsstoppet ikke et mål, men et middel.
Et middel til at drive skatter og afgifter nedad, så vi står stærkere i den internationale konkurrence og får skabt flere lønsomme arbejdspladser. Større vækst, større velstand, holdbar velfærd.
Et middel til at holde et fast fokus på, at vi altid bruger skattekronerne så effektivt og så godt som muligt. For selvfølgelig vil der være steder, hvor der kan være brug for at bruge mere. Men lige så selvfølgeligt er der steder, hvor man kan klare sig med mindre.
Det er vel også derfor, at regeringen selv regner med at skulle effektivisere for 12 mia. kroner over de nærmeste år. Det er vi helt enige i, så det er en fælles opgave, vi kan løfte i flok - uanset hvem der er i regering eller opposition. Og beløbet svarer i øvrigt godt og vel til det såkaldte demografiske pres. Altså til det, det - med et andet frygteligt udtryk - alt andet lige koster, når vi bliver flere ældre, flere der skal have omsorg og sygehusbehandling.
Så myten om, at et udgiftsstop automatisk fører til dårligere offentlig service, er derfor - ja - netop en myte. Den skal vi ikke ligge under for. Den skal vi bekæmpe.
Kommune- og regionsvalget den 19. november er en god anledning. Udløbsdatoen for socialdemokratisk overbud er alligevel overskredet. Danskerne vil hellere have realistiske løsninger og ærlig snak. Og danskerne ved godt, at vi ikke bare bevidstløst kan blive ved med at gøre verdens største offentlige sektor større og større. Danskerne ved godt, at den ikke automatisk bliver bedre og bedre, fordi vi bruger mere og mere. Danskerne ved godt, at noget er vigtigere end noget andet. Og at det lige nu er vigtigere at investere i danske arbejdspladser, konkurrencekraft og varig velstand, end at øge de offentlige udgifter.
Jeg glæder mig til valgkampen, som vi skal kæmpe sammen. For jeg vil gerne være med - og jeg håber, I giver mig lov. Jeg besøger alle kommunerne i min nye storkreds. Og derudover kommer jeg rundt om i hele landet. Det betyder forhåbentligt noget. Det gør det for mig. For I betyder noget.